

SELENA SORO

MISTERIS DE LA BOIRA

Columna

Premi
Carlemany per al
Foment de la Lectura

SELENA SORO
MISTERIS
DE LA BOIRA

Volum 1

Mins

IX Premi Carlemany
per al Foment de la Lectura

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2020

© SELENA SORO, 2020

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2661-9

DIPÒSIT LEGAL: B. 7.095-2020

FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, S.L.

www.columnaedicions.cat

Govern d'Andorra

El jurat del IX Premi Carlemany per al Foment de la Lectura està compost per joves d'entre catorze i setze anys de l'Escola Andorrana de Segona Ensenyança de Santa Coloma, del Col·legi Sant Ermengol i del Liceu Comte de Foix.

Les obres candidates han estat preseleccionades per un comitè de lectura format per Alèxia Carreras Sirés, Mireia Nogué Sánchez, Marta Manzaneres Forné i Glòria Gasch.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

I

Un mar de boira

La boira mai no havia estat tan espessa. Feia anys que ningú no recordava les muntanyes que envoltaven la vall de Goon, però tothom estava d'acord que el mar de núvols que cobria el petit poble de Mins avançava cada dia una mica més, escolant-se per les finestres i impregnant d'humitat els llençols. La boira era el primer que els vilatans havien vist en néixer i, probablement, l'últim que veuriem en morir. Ningú no tenia una vida llarga, allà. Els nens naixien amb la pell grisa i els vells morien amb les puntes dels dits arrugades.

Un matí d'hivern, un gat d'ulls verds i pèl tigrat es passejava per un dels carrers estrets del poble. Era petit, tenia les potes curtes i rodanxones i havia nascut amb la cua en forma d'interrogant, que removia com un plomall quan localitzava una presa. No tenia nom, però era l'amo i senyor del poble: saltava entre els terrats quan sortia el sol i el veia amagar-se abans que ningú. Era l'únic a qui no li preocupava que la nit fos cada vegada més fosca, i els maldecaps dels vilatans li semblaven insignificants comparats amb la importància d'expulsar boles de pèl i dur les urpes ben afilades.

Cada nit quan se n'anava a dormir, i cada matí quan es llevava, hi havia tres detalls que li anunciaven les sis cases que seguien habitades: el primer era el fum que sortia incansable de les xemeneies ennegrides; el segon, les flors de ratlles blanques i grises que adornaven els jardins, i el tercer, les petjades sobre la neu de l'entrada. Les tanques de fusta que delimitaven cada parcel·la, abans blanques, havien perdut tota la pintura, i des de feia un temps les puntes començaven a doblegar-se, estovades per la humitat.

El que el gat passava més hores mirant, però, eren els arbres de pedra que s'alçaven entre els carrers, mig difuminats per la boira, nus com si al seu voltant sempre fos hivern. Els primers habitants de Mins els havien esculpit en arribar al poble, i des d'aleshores havien estat el símbol que els identificava com un enclavament pedrer. Feia anys que els minsencs no necessitaven construir res, i els arbres de pedra, des de salzes fins a oms i bedolls, s'havien quedat com a record d'un temps llunyà. De les branques, cada dia més negres, n'havien començat a penjar uns vels blancs, cortines de fils freds com el gel que queien fins a fondre's amb el terra nevat.

Al gat li agradaven perquè —a excepció d'una persona del poble— era l'únic que podia enfilars'hi. Des del més alt de tots, un teix que sortia del llac i s'inclinava per sobre de l'aigua negra, la seva mirada abastava el fum gris de la taverna, al nord, i l'ermita, a l'oest, oblidada des de feia temps. Ningú no recordava per a què servia, i els vilatans la utilitzaven com a magatzem. Per al felí, era una font irregular de ratolins i sargantanes, la seva única contribució a la prosperitat d'un poble que desapareixia a poc a poc, engolit per un mar de boira.

El dia que aquesta història comença, mentre enfilava pel carrer principal, el gat va saber que no hauria d'em-

paitar cap ratolí. El taverner havia obert els porticons de la taverna més d'hora del que era habitual, i abans que el gat es posés a miolar l'home ja li havia llençat unes engrunes de pa. Satisfet, es va llepar els bigotis i es va quedar a observar-lo des de la finestra, mentre una capa fina de neu començava a cobrir les flors ratllades que creixien sota les seves urpes.

El taverner es deia Billian, i era la persona més vella de Mins. Tenia uns ulls grisos i serens, que només els comiats havien cobert d'arrugues. Era baixet, però enèrgic i robust. Mentre netejava aquella cuina que estimava tant —la taula que hi havia al centre, l'armari on guardava les espècies i l'estufa de llenya—, gairebé semblava que hi parlés.

Igual que ell, des de la cuina fins al rebost, la taverna tot just començava a acomodar-se en el nou dia. Al saló principal els troncs crepitaven dins la llar de foc i tenyien de roig els sofàs que a la nit s'omplirien de veïns, després d'un àpat llarg a la taula envoltada de butaques, al centre de la sala.

Quan queia la nit, amb escasses novetats per explicar-se, els habitants de Mins inventaven històries i jugaven partides de Prets, un joc de fitxes que s'havia inventat el rebesavi del taverner i que cada any tenia regles noves. La regla preferida dels minsencs, l'única que no havia canviat mai, era l'última: les partides només es podien acabar quan es consumia la cera de les espelmes.

Entremig, el taverner era feliç si els omplia els estómacs de sopes, pastissos, estofats... «La vida és incerta, Billie. Per si de cas, comença sempre per les postres», li havia dit el seu rebesavi, i ell procurava no fallar-li. Tot s'havia complicat quan els arbres havien deixat de donar fruits i els animals morien en néixer, esclar. Les cabres i

les abelles eren les úniques que havien resistit a aquella boira, i els veïns amb prou feines n'obtenien llet, carn, cera i mel, la perdició de tots els minsencs.

Afortunadament, el taverner tenia altres recursos. Tot i que era una de les persones més apreciades al poble, ell, que havia nascut a Mins i no n'havia sortit mai, tenia un secret. L'ocultava des de feia més de vint anys, i havia decidit que aquella nit el revelaria. Havia trigat més de dues setmanes a escollir el menú que serviria (un estofat de patates amb llet de cabra i un ingredient secret que havia guardat per a l'ocasió) i, per fi, ho deixaria anar tot.

Mentre pelava els tubercles sota la mirada atenta del gat, el taverner va adonar-se que, des d'aquell dia que ja no podria oblidar, el temps no havia passat en va per a ell: les arrugues li solcaven les mans com les marques d'un vell roure oscat. Així i tot, dins del seu cap tot seguia igual de clar, i quan hi pensava gairebé li semblava veure la pell de les mans com la tenia aleshores.

Aquella nit de vint anys enrere, mentre retirava les cendres de la llar de foc, li havia semblat sentir un udol provinent de la mina de pedra que hi havia darrere la taverna, just al límit del bosc. El Billian coneixia les veus i els passos de tots els veïns, i estava convençut que aquell so no l'havia fet cap d'ells. Sonava, va pensar, com si haguessin obert una habitació segellada durant anys i l'aire s'hagués alliberat amb un xuclet llarg i profund.

Els dos minuts a peu que el separaven de la mina els havia recorregut armat amb l'atiador. No és que pensés topar amb algú, allà dins. Sabia que l'únic que en quedava era la porta de fusta de l'entrada, podrida, i, en travessar-la, un forat inhòspit on ningú s'atrevia a posar-hi un peu: allà la boira era més espessa que en cap altre lloc.

Però algú hi havia entrat. Perquè a dins, entre la boira, el taverner va trobar un sac de tela negra, amb un sobre tancat al capdamunt.

—Per tota la mel... —va murmurar, confós.

La intuïció el va fer ajupir-se i va palpar les vies que solcaven el terra: estaven calentes. Era evident que algú havia estat allà feia pocs minuts. Però qui?

El sobre no anava dirigit a ningú, i com a únic remitent hi apareixia una inicial gravada: *K*. Al sac hi havia una caixa de fusta amb fruita, farina, mantega i cervesa —l'ingredient secret que serviria aquella nit.

El Billian s'ho havia endut a la taverna i, un cop ben tancada la porta, havia llegit la carta, escrita amb una tinta metàl·lica que no havia vist mai:

Benvolgut Vigilant,

Li adjuntem el lot suplementari C-34 i l'instem a fer complir les instruccions que segueixen, corresponents a l'ordre número 4.234 de la Llei de Perillositat. El no-compliment de la citada ordre pot afectar greument els nivells de supressió.

*Mes quatre del Primer Any Triomfal
Ordre Ministerial*

El Billian no havia sabut què pensar, i s'havia quedat quiet durant gairebé una hora, donant-hi voltes. Com tots els seus veïns, havia crescut amb la idea que més enllà de Mins no hi havia res. Que la boira s'ho havia menjat tot. I de sobte havia trobat una carta que no podia entendre amb unes instruccions que li semblaven ridícules. Llei de Perillositat? A Mins només coneixien tres lleis: no robar la mel del veí, no tancar els ulls abans que

s'extingís la cera de les espelmes, i mai, mai endinsar-se en la boira.

Però tampoc no pensava desaprofitar la troballa.

Des de feia vint hiverns, el Billian havia tornat a la mina cada vegada que havia sentit aquell udol. Un cop fins i tot s'havia quedat despert al costat de la porta per enxampar l'intrús, armat amb el seu atiador. Però el que havia descobert només l'havia desconcertat més: al final del túnel havia aparegut una vagoneta sense tripulant que havia deixat caure el paquet que carregava, per tornar a marxar pel mateix lloc, ràpida i diligent.

Sorprenentment, tot i que el taverner havia ignorat les ordres número 4.234 a 4.475, els sacs amb aliments van continuar apareixent, i també les instruccions, que va seguir obviant per incomprendibles, com ara: la prohibició de reunir-se sense el permís exprés de l'Ordre Ministerial —corresponent a l'ordre 4.325 del vuitè mes del Segon Any Triomfal—, la llista de paraules que es desterraven del vocabulari oficial —ordre 4.402 del Desè Any Triomfal—, i que prohibia mots com *sucre* o *pampalluga*, o la 4.418, que fixava un codi de vestimenta adequat per a «l'home recte». En aquella ocasió, a la carta hi havia un dibuix amb uns models enfundats en túniques negres, que el taverner havia trobat absolutament ridículs.

Amb el temps, el Billian havia deixat de llegir les cartes. Cremava les instruccions i guardava al rebost la fruita, la mantega i la cervesa. No tenia remordiments, i si algun dia n'havia tingut, de seguida havien quedat enterrats sota l'admiració dels seus veïns. Com elogiaven els seus plats i els escuraven fins a l'última engruna... El Billian hauria guardat el secret vint anys més, si hagués pogut.

Però aleshores va arribar un paquet que no contenia pomes, ni mantega ni cervesa. Un paquet que li va gla-

çar la sang. I quan va llegir la carta que l'acompanyava, la primera que no cremava després de molts anys, es va adonar que havia comès un error, i que havia arribat el moment de revelar l'existència d'aquells missatges —estrany, sí, però fins aleshores inofensius, segons el seu parer— a tots els veïns. Aquell dia només obriria la taverna a la nit. Necessitava temps per triar bé les paraules que faria servir.

Amb una punxada de culpabilitat al pit, va agafar les patates pelades i les va llançar a l'olla. Va passar-se tot el matí amunt i avall, traginant entre els fogons i netejant les teranyines de les butaques atrotinades del menjador.

Quan encara faltava una estona perquè es fes fosc, algú que no havia estat convidat va picar a la porta.